

Република Србија
УПРАВНИ СУД
Одељење у Новом Саду
III-7 У. 10826/15
Дана 20.04.2018. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу судија: Гордана Сукновић Бојација, председник већа, Станимирка Лаловић и Нада Балешевић, чланови већа, уз учешће судског саветника Наташе Малинић, као записничара, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца А.А. из ...,, кога заступа Иван Бабовић, адвокат из Новог Сада, Дунавска 14, ради поништаја одлуке туженог САВЕТА ПОЉОПРИВРЕДНОГ ФАКУЛТЕТА НОВИ САД, УНИВЕРЗИТЕТА У НОВОМ САДУ, 1000/0102 број 522/3 од 15.06.2015. године, кога заступа Горан Кљајић, адвокат из Новог Сада, Максима Горког 26/5 у правној ствари избора асистента, уз учешће заинтересованог лица Б.Б. из ...,, након одржане усмене јавне расправе 19.04.2018. године, у нејавној седници већа одржаној 20.04.2018. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба **СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА** одлука Савета Пољопривредног факултета Нови Сад Универзитета у Новом Саду 1000/0102 број 522/3 од 15.06.2015. године и предмет **ВРАЋА** туженом органу на поновно одлучивање.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужени Савет Пољопривредног факултета Нови Сад Универзитета у Новом Саду, да тужиоцу А.А. из ... на име накнаде трошкова управног спора исплати износ од 17.870,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема пресуде.

Захтев туженог за накнаду трошкова управног спора **СЕ ОДБИЈА**.

Образложење

Оспореном одлуком одбијен је приговор тужиоца на одлуку Изборног већа Факултета, 1000/0102 број ... донету на седници одржаној 15.05.2015. године о избору у звање асистента (мр Б.Б.) за ужу научну област сточарство, као неоснован, којом се ставом 1. диспозитива одбијају се приговори А.А., мастер инж. пољ., доц. др В.В. са Правног факултета за привреду и правосуђе из Новог Сада; заједнички приговор проф. др. Г.Г. са Технолошког факултета из Новог Сада и др Д.Д. са Института за

прехранбене технологије из Новог Сада; проф. др Ђ.Ђ. из Скопља, Република Македонија, као неосновани и ставом 2. диспозитива Мр Б.Б. бира у звање асистента за ужу научну област сточарство.

Тужбом, поднетом Управном суду 17.07.2015. године, тужилац оспорава законитост одлуке туженог органа, из свих законских разлога. Наводи да мр Б.Б. није поступила сходно огласу за запошљавање, па је њену пријаву требало одбацити као непотпуну, јер је као услов за избор асистента прописан завршен Пољопривредни факултет – област сточарство, а да је мр Б.Б. дипломирани инжењер пољопривреде, смер за сточарство и магистар пољопривредних наука усмерења аквакултура, чиме није испуњен прописани услов. Указује да је тужени орган у образложењу оспорене одлуке навео да се не могу прихватити наводи приговора да мр Б.Б. није доставила комплетну документацију, јер је у пријави написала да је “у случају некомплетне документације спремна, да на захтев Комисије за писање извештаја, накнадно донесе на увид сва потребна документа” и да се овакво образложење туженог органа не може прихватити као правилан одговор на навод приговора да није доставила комплетну документацију. Даље наводи да је мр Б.Б. већ бирана у звање асистента за ужу научну област болести животиња и хигијена анималних производа решењем од 25.12.2006. године, те да у складу са Законом о високом образовању и Статутом Пољопривредног факултета у Новом Саду, не испуњава услове пријављивања на расписани конкурс за избор у звање асистента, с обзиром да то звање већ има и да је Изборна комисија приликом избора у наставна и научна звања, морала, у складу са Законом о високом образовању, Законом о научно истраживачкој делатности и Правилником о поступку и начину вредновања и квантитативном исказивању научно истраживачких резултата истраживача, као једине критеријуме да узме у обзир квантитативне и квалитативне услове, а да се из оспорене одлуке, као ни из извештаја комисије не види на који начин је изборно веће вредновало, односно анализирано и оценило његов рад и одбило га за избор у звање. Истиче да првостепени орган није применио одредбе члана 72. став 7. Закона о високом образовању и члана 30. став 1. Правилника о поступку за стицање звања и заснивања радног односа наставника, сарадника и истраживача, нити је ценио критеријуме за избор у звање асистента прописане огласом. Указује да се разлози за оспоравање његовог избора не односе на његов научно-истраживачки рад, већ на низ радњи за које комисија сматра да су професионално и етички недопустиве и недостојне научно истраживачког радника, те се позивају на документ везан за избор у звање истраживача сарадника, који није од утицаја на конкурс за избор у звање асистента. Предлаже да суд тужбу уважи, оспорену одлуку поништи и предмет врати на поновно одлучивање, а туженог обавезе да му накнади трошкове спора, за састав тужбе у износу од 30.000,00 динара и за таксе по одлуци суда.

На усмену јавну расправу одржану 19.04.2018. године тужилац и његов пуномоћник, који су уредно позвани, нису приступили, изостанак нису оправдали и нису предложили да се расправа одложи.

У одговору на тужбу, тужени орган је навео да одлука о одбијању приговора тужиоца против одлуке о избору у звање асистента мр Б.Б. по својој садржини и правној природи не представља управну ствар, односно не представља управни акт, па је предложио да суд, применом члана 26. став 1. тачка 2. Закона о управним споровима,

тужбу одбаци као недозвољену. Сматра да је тужба неуредна, јер нису јасни разлози због којих се подноси, имајући у виду да је тужилац навео да нису поштована правила поступка у смислу одредбе члана 70. Закона о научно истраживачкој делатности, без објашњења у чему се састоји непоштовање тих правила поступка. На усменој јавној расправи пуномоћник туженог је у свему остао код навода из одговора на тужбу и предложио да суд тужбу одбије, а тужиоца обавезе да му накнади трошкове спора, за састав одговора на тужбу у износу од 30.000,00 динара и за приступ пуномоћника на расправу у износу од 31.500,00 динара.

У одговору на тужбу заинтересовано лице мр Б.Б. је навела да је на јавни конкурс, који је објављен у огласнику Послови од 21.01.2015. године, доставила пријаву у складу са пропозицијама и у складу са упутствима службеног лица Пољопривредног факултета. Истиче да се тужилац у тужби позива на Закон о државним службеницима који се на запослене у високом образовању не примењује, нити је конкурс расписан у складу са тим законом. На усмену јавну расправу, иако уредно позвана, није приступила, изостанак није оправдала, нити је предложила да се расправа одложи.

Приговор туженог да оспорена одлука не представља управни акт није основан, јер имајући у виду одредбе члана 3., 4. и 5. Закона о управним споровима (“Службени гласник РС”, бр. 111/09), тужбом оспорени акт Савета пољопривредног факултета у Новом Саду, Универзитета у Новом Саду подлеже оцени законитости у управном спору, будући да га је донела установа, у оквиру вршења јавних овлашћења и да има све елементе акта из члана 3. Закона о управним споровима, због чега је овај суд, као надлежан одлучивао о поднетој тужби. Приговор туженог да је тужба неуредна такође није основан, јер садржи све елементе из члана 22. став 1. Закона о управним споровима.

Оцењујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у смислу одредбе члана 41. став 1. Закона о управним споровима, ценећи наводе тужбе, одговора на тужбу, наводе пуномоћника туженог на расправи и целокупне списе ове управне ствари, Управни суд је нашао да је тужба основана.

Према наводима из образложења оспорене одлуке произлази да је 21.01.2015. године у огласним новинама “Послови” објављен конкурс за избор у звање и заснивање радног односа једног асистента за ужу научну област сточарство, на који се пријавило троје кандидата, од којих су двоје испуњавали формалне услове конкурса мр Б.Б., овде заинтересовано лице и А.А. мастер инжењер пољопривреде, овде тужилац, а да трећи пријављени кандидат није доставио потребне доказе. Комисија је размотрила приспеле пријаве и написала Извештај о пријављеним кандидатима на конкурс, са мишљењем о испуњености услова за избор у звање за сваког кандидата појединачно и предлогом за избор кандидата, једногласно предложивши изборном већу да кандидата мр Б.Б. изабере у звање асистента за ужу научну област сточарство, будући да су њен досадашњи рад, референце и прихваћена докторска дисертација усмерени у целости на ужу научну област сточарство, за коју се бира асистент. Током трајања јавног увида, на извештај комисије приговор је, између осталих изјавио и тужилац. Комисија је оценила наводе приговора и нашла да је неоснован. На основу изнетог у извештају комисије,

одговора на достављене приговоре и усмено изнетих аргумената, Комисија је остала при ставу да кандидат мр Б.Б. поседује потребне људске квалитете и задовољавајуће стручно и научно звање, чиме испуњава све услове предвиђене конкурсом, Законом о високом образовању, Статутом Универзитета и Статутом Пољопривредног факултета у Новом Саду, да буде изабрана за асистента за ужу научну област сточарство, након чега је првостепени орган одлуком од 19.05.2015. године одбио, између осталих, приговор тужиоца и у звање асистента за ужу научну област сточарство изабрао мр Б.Б. Против наведене првостепене одлуке тужилац је изјавио приговор, који је тужени орган оспореном одлуком одбио као неоснован, налазећи да је првостепена одлука правилна и на закону заснована.

Тужилац основано тужбом оспорава законитост одлуке туженог органа. Имајући у виду садржину одлуке, коју тужилац тужбом оспорава, по оцени Управног суда, оспорена одлука је донета уз повреду правила поступка из члана 199. став 2. , у вези члана 235. став 2. Закона о општем управном поступку („Службени лист СРЈ“, бр. 33/97 и 31/2001, „Службени гласник РС“, бр. 30/2010). Ово стога што се првостепени орган у својој одлуци позива на Правилник о поступку за стицање звања и заснивања радног односа наставника, сарадника и истраживача, при чему не наводи ко је доносилац тог Правилника, да ли је и где објављен, односно да ли се ради о општем акту донетом у смислу члана 72. став 3. Закона о високом образовању („Службени гласник РС“, бр. 76/2005...99/14), којим је прописано да се посебни услови за избор у звање асистента утврђују општим актом високошколске установе. Поред тога, у образложењу одлуке првостепени орган паушално констатује да су испуњени услови предвиђени конкурсом, Законом о високом образовању, Статутом Универзитета, Статутом Пољопривредног факултета у Новом Саду, при чему се не позива на конкретне одредбе наведених аката које је применио у овој правној ствари. Тужени орган ове пропусте првостепеног органа није отклонио, већ се у образложењу оспорене одлуке позива на одредбе Правилника о поступку за стицање звања и заснивања радног односа наставника, сарадника и истраживача Факултета, такође без навођења да ли је и где објављен, па како се првостепени и тужени орган позивају на Правилнике различитог назива, нејасно је које конкретно одредбе и ког правилника су у конкретном случају примењене, што је противно одредби члана 199. став 2. Закона о општем управном поступку, којом је прописано да образложење решења, између осталог, садржи правне прописе и разлоге који с обзиром на утврђено чињенично стање упућују на решење дато у диспозитиву.

Сем тога, тужени је нејасно одговорио на наводе истакнуте у приговору тужиоца против првостепене одлуке, пре свега на наводе везане за достављање конкурсне документације мр Б.Б., а што тужилац и у тужби понавља. Како тужени није дао правно аргументоване разлоге зашто су изнети наводи приговора неосновани, образложење оспорене одлуке не садржи разлоге који с обзиром на утврђено чињенично стање упућују на одлуку дату у диспозитиву, из којих разлога је учињена повреда правила поступка из члана 235. став 2. Закона о општем управном поступку, која је од утицаја на законитост оспорене одлуке.

У поновном поступку тужени ће отклонити наведене повреде правила поступка и донети нову, на закону засновану одлуку, са јасним образложењем, у складу са

одредбом члана 199. став 2. Закона о општем управном поступку.

На основу изнетих разлога, ценећи да је оспореном одлуком повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је одлучио као у диспозитиву пресуде, применом одредбе члана 40. став 2. и члана 42. став 1. Закона о управним споровима, при чему је тужени орган везан примедбама суда у погледу поступка и правним схватањем суда, према члану 69. став 2. наведеног закона.

Имајући у виду да је тужба уважена, суд је, применом одредби чл. 66., 67. и 74. Закона о управним споровима и сходном применом одредби чл. 153. став 1. и 154. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11...55/14) обавезао тужени орган да тужиоцу накнади трошкове управног спора, за састав тужбе у износу од 16.500,00 динара, у складу са Тарифом о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката („Службени гласник РС“, бр. 121/12), за судску таксу на тужбу износ од 390,00 динара и за судску таксу на пресуду износ од 980,00 динара, у складу са Трифним бројевима 28. и 29. Таксене тарифе Закона о судским таксама, укупно 17.870,00 динара, а преко досуђеног износа оценио да је захтев превисоко постављен, јер није у складу са Тарифом о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката. Применом истих законских одредби, имајући у виду успех у поступку, суд је одбио захтев туженог за накнаду трошкова управног спора.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 20.04.2018. године, III-7 У. 10826/15

Записничар
Наташа Малинић, с.р.

Председник већа-судија
Гордана Сукновић Бојација, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

СМ